

ת"פ 56359/12/15 - פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נגד מ.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 56359-12-15 פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי
וכלכלה נ' מ.

בפני מאשימה
כבוד השופטת אליאנא דניאלי
פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה

נגד

הנאשם מ.

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן בביצוע 6 עבירות של השמטת הכנסה בכוונה להתחמק ממס בניגוד לסעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה, 7 עבירות של הכנה וקיום ספרים ורשומות כוזבות בניגוד לסעיף 220(4) לפקודה, 7 עבירות של שימוש במרמה עורמה ותחבולה בכוונה להתחמק ממס בניגוד לסעיף 220(5) לפקודה, 42 עבירות של הכנת פנקסי רשומות כוזבים במטרה להתחמק מתשלום מע"מ בניגוד לסעיף 117(ב)(6) לחוק מע"מ ו-42 עבירות של שימוש במרמה ותחבולה במטרה להתחמק מתשלום מע"מ בניגוד לסעיף 117(א)(13) ביחד עם סעיף 117(ב)(8) לחוק המע"מ.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם הינו רופא שיניים, אשר במהלך השנים 2007-2013, פעל במרמה על מנת להעלים מפקיד השומה הכנסות ממרפאתו הפרטית בכוונה להתחמק מתשלום מס בסכום של לכל הפחות 965,373 ₪.

הנאשם הנחה, בהתאם לכתב האישום המתוקן, את הסייעת שלו, אשר הייתה אחראית גם על קבלת התקבולים ורישומם, אליו כהן, שלא להוציא חשבוניות מס ללקוחות מסוימים במטרה להתחמק מתשלום המס.

כתב האישום המתוקן מתאר את ההכנסות אשר לא דווחו בכל שנה, וסה"כ עסקינן כאמור ב-7 שנים במהלכן בוצעו העבירות.

ב"כ המאשימה עמד בטיעונו על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, ובהם בראש ובראשונה, הפגיעה בשוויון בנטל המס והפגיעה באוצר המדינה. עסקינן בעבירות אשר נעשו לאורך תקופה ארוכה ואשר כל אחת

מהעבירות מכילה בתוכה למעשה העלמות מס מרובות. בהקשר זה, לא ניתן להתעלם מטעונו ב"כ הנאשם בסעיפים 12 ו-15 לטיעונים הכתובים, לפיהם לא הייתה לנאשם כוונה מודעת להעלים את הסכומים, וכי הנאשם נגרר והחליק אל ביצוע העבירות, כאשר אליו היא שהייתה הגורם המבצע והיוזם. מדובר בטיעונים אשר אינם מתיישבים עם כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, במסגרתו, כאמור, הודה כי הוא שהנחה את אליו שלא להוציא חשבוניות מס ללקוחות מסוימים.

בהקשר זה קובע סעיף 40 בחוק העונשין, כי על כתב האישום לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלוונטיות, וכי על בית המשפט לקבוע נסיבות הקשורות בביצוע העבירות על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה בלבד. אפנה לע"פ 7349/14 בעניין פלוני, בו נפסק, כי במיוחד נכון הדבר שעה שמדובר בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, שכן הסדר הטיעון וכתב האישום המתוקן משקפים את ההסכמות אליהן הגיעו הצדדים. לפיכך, נפסק כי על הערכאה הדיונית להביא בחשבון רק את אותן עובדות ונסיבות שפורטו בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, וכי בית המשפט אינו יכול להביא במכלול שיקוליו עובדות ונסיבות שלא נכללו בכתב האישום. אומנם, טעונו הנאשם בהקשר זה אינם מהווים חזרה מכתב האישום בו הודה, ואני סבורה כי חרטתו והודאתו הינן חרטה והודאה כנות. עם זאת, לא ניתן להתחשב לקולא בטיעונים המתוארים, אשר נטענו בכתב ואשר השתקפו גם מעדויות העדים לעונש. לפיכך, כאשר נטען על ידי הנאשם, אשתו ועדי הגנה נוספים, כי הנאשם נקלע למקרה מצער, כי מדובר בחוסר תשומת לב ובמי שחלקו אינו מרכזי, לא ניתן לקבל טעונו אלו ולא אוכל להתחשב בהם בגזירת הדין, שכן, כאמור, הנאשם הודה כמבצע עיקרי וכמנחה. בנוסף לכך, הרי שאין חולק כי מי שהיה צריך להגיש את הדו"חות לרשויות המס ומי שהפיק את הרווחים כתוצאה מביצוע המעשים, הינו הנאשם לבדו ולא הסייעת.

בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, אותה הציגו גם ב"כ הנאשם, אני מוצאת כי יש לראות את מכלול מעשי הנאשם כמעשה עברייני אחד, ובעניין זה אפנה לע"פ 4910/13 בעניין אחמד בני ג'אבר, וכן לע"פ 5668/13 בעניין ערן מזרחי, אשר גם בעניינו בוצעו מעשים לאורך שנים וכלפי לקוחות שונים, ואולם בית המשפט העליון קבע כי יש לראות את האירועים כמעשה אחד לשם קביעת מתחם העונש ההולם, מאחר שעסקינן למעשה במסכת אחת אשר עוברת בתוכה כחוט השני מחשבה אחת. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שאף אם מדובר באירוע עברייני אחד לצורך קביעת המתחם, הרי שכאמור לעיל, מדובר בעשרות עבירות שונות ובעשרות מעשים שונים, אם לא למעלה מכך, כאשר באופן שיטתי הועלמו ההכנסות המפורטות בכתב האישום מהדיווחים לרשויות המס. בהקשר זה אפנה לנספח לכתב האישום המתוקן, בו מצוינים הלקוחות והסכומים שהושמטו.

בהתאם להלכה הפסוקה בעבירות מס, יש ליתן משקל לפן ההרתעתי על פני נסיבותיו האישיות של העברין, ובעניין זה אפנה לרע"פ 5906/12 בעניין אברהם עזרא. מדובר, כאמור, באירוע אחד אומנם, אולם אירוע שהתמשך על פני כ-7 שנים, ואשר בכל שלב היה יכול הנאשם להפסיק את ביצוע המעשים ולדווח אודות הכנסותיו.

בית המשפט העליון פסק, כי ככלל בעבירות מס, לא ניתן להסתפק בהשתתף מאסר לריצוי בעבודות שירות, וכי יש להשית על הנאשמים מאסרים של ממש. לעניין זה אפנה לרע"פ 5060/04 בעניין דוד הגואל, במסגרתו

הודה הנאשם בהעלמת הכנסות בגובה של כ- 727,000 ₪ ונידון ל-7 חודשי מאסר. בערעור לביהמ"ש המחוזי הוחמר עונשו ל-30 חודשי מאסר, ואף שבמסגרת הדין בבית המשפט העליון, סבר בית המשפט העליון כי ייתכן ומלכתחילה אכן היה ראוי להטיל על הנאשם עונש זה, הרי שנוכח הפער המשמעותי בין העונש שהוטל על ידי בית משפט השלום לעונש אותו גזר בית המשפט המחוזי, הופחת עונשו של הנאשם ל-24 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 674/13, בעניין יורי ליטבק, נידון עניינו של אדריכל אשר השמיט הכנסות בסכום של כ-500,000 ₪ במשך 4 שנים, וחרף המלצת שירות המבחן להשתת עונש של מאסר בעבודות שירות, נידון הנאשם ל-7 חודשי מאסר בפועל. באותו מקרה, נטען לחלוף זמן של 10-13 שנים ממועד ביצוע המעשים, לגיל מבוגר של הנאשם ולנסיבות מקלות נוספות, ואולם בית המשפט העליון לא התערב בגזר הדין.

אך לאחרונה פסק בית המשפט ברע"פ 7773/16 בעניין יוסף חננאל, בעניינו של מי שהשמיט הכנסות בסכום של כ- 1,000,000 ₪ במסגרת עבודתו כפסיכולוג קליני, 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל. גם בעניין זה לא התערב בית המשפט העליון בגזר הדין.

ערה אני לטיעוני ב"כ הנאשם, בכל הנוגע להתנהלות מורכבת יותר של הנאשם באותו עניין, ובכלל זה ניהול פנקסי חשבון כפולים ומסירת חשבוניות בעלות מספר זהה ללקוחות שונים, ואולם בסופו של יום, כאמור, נקבע מתחם ענישה שהינו 8-24 חודשי מאסר, והוטלו על הנאשם 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

עינתי בפסיקה אליה הפנו ב"כ הנאשם, ואני סבורה כי מדובר במקרים אשר חרף טיעוניהם המלומדים של ב"כ הנאשם, אינם זהים למקרה שבפני. כך בעניין בסטון, ת"פ (שלום ב"ש) 24711-05-13, במסגרתו נידונה רופאת שיניים בגין עבירות מס ונגזרו עליה 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, הודתה הנאשמת והורשעה בביצוע העבירה לפי סעיף 217 לפקודת מס הכנסה. עבירה אשר העונש המקסימלי בגינה הינו שנתיים מאסר, שעה שהעונש בגין עבירה על סעיף 220 בו הודה והורשע הנאשם, הינו עונש של 7 שנות מאסר.

שמעתי את טיעוני ב"כ הנאשם, בכל הנוגע לנסיבות ההגעה להסדר ולהמרת סעיף החיקוק באותו עניין, ואולם בסופו של יום לא ניתן להתעלם מכך שגזר דינה של הנאשמת ניתן בהתחשב גם בסעיפי החיקוק בהם הורשעה, ולא רק בהתחשב בעובדות.

בהתחשב במכלול הנסיבות העולות מכתב האישום, בתקופה בה בוצעו המעשים, בערכים המוגנים שנפגעו ובמדיניות הפסיקה כפי שהובאה לעיל, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם אינו מתחם שניתן לרצותו בעבודות שירות, ולפיכך נקבע מתחם שהינו 6 חודשי מאסר ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

בכל הנוגע לענישה בתוך המתחם, הרי שבראש ובראשונה יש להתחשב בנטילת האחריות על ידי הנאשם ובהבעת החרטה. עסקינן בעבירות שעפ"י טבען גוזלות זמן ממושך באם יתנהל הליך מלא של הבאת הראיות, ולפיכך אין להקל ראש בזמן השיפוטי אותו חסך הנאשם עם הודאתו.

אשר לטענת ב"כ הנאשם לאפליה, הן ביחס להליכים שהתנהלו בעניינה של אלן כהן והן באשר לאי השתתפות על הנאשם, הרי שכאמור, אני מוצאת כי לא ניתן להשוות את עניינו של הנאשם לעניינה של גב' כהן. גב' כהן, כאמור, אינה חייבת בחובת דיווח; היא הייתה כפופה לנאשם, קיבלה ממנו הנחיות לשם ביצוע העבירה, כמפורט בכתב האישום, ולא נהנתה מביצוע העבירה. חרף זאת, נטען על ידי ב"כ המאשימה כי הושת עליה כופר בשל חלקה במעשים.

בכל הנוגע לאי השתתפות על הנאשם, הרי שב"כ המאשימה פירט, כי ככלל במקרים אשר צוינו על ידי ב"כ הנאשם בטיעוניהם, הושת כופר כאשר מדובר היה בעבירה על סעיף חוק קל מזה שבו הורשע הנאשם, כאשר מדובר היה בעבירות מע"מ ומכס ולא בעבירות על פקודת מס הכנסה, כאשר הסכומים שהועלמו היו נמוכים באופן משמעותי מזה אותם העלים הנאשם, וכאשר התקיים בעניינם של אותם נישומים מצב אישי חריג או כאשר מדובר היה בשיקולים ראיתיים ומשפטיים שאינם חלים בעניינו.

ערה אני לטענות ב"כ הנאשם בכל הנוגע לסירוב המאשימה לתקן את כתב האישום, כך שייחוס לנאשם סעיף חיקוק מקל מזה שבו הודה הנאשם, כדוגמת סעיף 217. ואולם בסופו של יום, מונח בפני בית המשפט כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, וחזקה כי שקל את שיקוליו בעת שהחליט לקחת אחריות על המעשים ולהודות בסעיף זה.

בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, ככלל, מבצעי עבירות מסוג זה אותן ביצע הנאשם, הינם אנשים נורמטיביים אשר תורמים לחברה בכל היבט אחר. דומה, כי אכן הטיעונים אשר נשמעו על ידי כלל העדים לעונש, מעידים כי בכל הנוגע לחלק גדול מתחומי חייו של הנאשם, מדובר אכן באדם ישר התורם לחברה. ואולם בהתאמה לפסיקת בית המשפט העליון, במסגרתה חזר בית המשפט ושנה, כי אלו הגוזלים את הקופה הציבורית על דרך הכלל, ספק אם יעשו כן כלפי אנשים אחרים, בדומה פעל, כאמור, גם הנאשם שבפני, כאשר במשך 7 שנים תמימות, וכאמור, בריבוי מעשים, גזל את הקופה הציבורית ולא מצא לנכון להפסיק את המעשים משך כל אותם שנים.

שמעתי את הטיעונים בכל הנוגע לגודל השבר אותו חווה הנאשם ואותו חווה אשתו מאז גילוי המעשים, ואולם, כאמור, לא מדובר במי שבהתאם לטיעונים שנשמעו בביהמ"ש, נקלע לאירוע זה או במעשה שנעשה ללא הנחייתו וידיעתו. לא מדובר במי שהתגלגל לביצוע המעשה. אני סבורה, כי ביום פקודה יש להתחשב במסירותו של הנאשם לחולים ולאחרים המצויים במצוקה, כמו גם לחבריו למקצוע כפי שפורט על ידי עדי האופי, ואולם אין בכך כדי להצדיק סטייה מהמתחם.

אין לי ספק כי משפחתו של הנאשם וילדיו יצטרכו לשאת בתוצאות מעשיו של אביהם ללא עוול בכפם, ואולם, זהו הדין כאשר עסקינן כאמור בביצוע עבירות שיטתיות וממושכות. השיוויון בפני החוק צריך להיעשות ולהיראות גם בעניינם של מי שהתדרדרו בכך מאיגרא רמא לבירא עמיקתא.

עוד יצוין בכל הנוגע לעתירת המאשימה להטלת עיצומים כלכליים, כי מדובר במי שביצע את המעשה מתוך

בצע כסף, ולפיכך לא ניתן שלא להטיל ענישה כלכלית.

עם זאת, אתחשב בכך שהנאשם הגיע להסדר עם רשויות המס בכל הנוגע לסכום אותו השמיט ובמאסר לו ידון.

נוכח האמור לעיל ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים אני סבורה שיש להטיל על הנאשם עונש של מאסר הקרוב לרף התחתון של המתחם אותו קבעתי, ועל כן מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 8 חודשי מאסר בפועל.
 2. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה בה הורשע.
 3. 80,000 ₪ קנס או 100 ימי מאסר תמורתו.
- הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.6.17 ובכל 1 לחודש שלאחריו.
- לא ישולם אחד התשלומים במועדו יעמוד הקנס כולו לפירעון מיידי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן היום, כ"ג חשוון תשע"ז, 24 נובמבר 2016, בנוכחות הצדדים.